

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Iran's M.

آئینه ایران

فرستنده: علی کاظمی - ایران

۲۱ مارچ ۲۰۱۷

پیام به رفقای کارگر شرکت ملی نفت

اخبار اعتراضات کارگران در بخش های مختلف مراکز کارگری گویای اوضاع متلاطم جامعه کارگری است. بخش های بزرگی از کارگران شاغل در مراکز کارگری به دلیل عدم پرداخت مزد و همچنین پائین بودن سطح مزدهایشان در رنج و گرفتاری به سر می برند. در روزهای اخیر کارگران بیش از ۲۳ فاز از پروژه های پارس جنوبی در عسلویه، نخل تقی، طاهری و کنگان در اعتراض و اعتصاب برای دریافت مزد عقب افتاده شان به سر می برند. این کارگران یا بومی هستند و یا از شهرهای دور و نزدیک برای یافتن کار به منطقه اقتصادی پارس جنوبی آمده اند، بسیاری از آنها ماه ها دور از خانه و خانواده خود، برای تأمین مخارج روزانه و نان بخور و نمیر، شرایط سخت غربت و قانون تبعیض آمیز ۱۲ ساعت کار روزانه، فضای آلوده محیط کار و خوابگاه های تنگ و تحقیر آمیز کارگری را تحمل می کنند. این کارگران به ویژه در روزهای پایانی سال به امید گرفتن مزد کارشان، همه این سختی ها را به جان خریده اند که آرزوهای کوچک زن و فرزندانشان که خوراک و پوشاک و شیرینی شب عید است را برآورده کنند. اما دریغ، کارگرانی که چندین ماه است هیچ حقوقی دریافت نکرده اند، آرزوهایشان را نیز بریاد رفته می دانند. با این اوضاع مشقت بار «حول حالنا الی احسن الحال» چیزی جز طنز تلخی بیش نخواهد بود.

تحول در حال و احوال کارگران و زحمتکشانشان نه از طریق دست به دعا برداشتن بلکه از مسیر مبارزه میسر خواهد شد. شرایط تعویق مزدها و مبارزه برای گرفتن حقوق خود تقریباً بر همه کارخانه ها، کارگاه ها و شرکت های بزرگ و کوچک حاکم است. کارفرمایان، سرمایه داران و دولت هیچ پاسخی به پرداخت مزدهای عقب افتاده کارگران نمی دهند و اصولاً هیچ مسؤولیتی برای پاسخ گویی به خواست کارگران احساس نمی کنند. پرداخت نشدن مزد تنها بخشی از دشواری های زندگی کارگران است. بخش دیگر تعطیلی کارخانه ها و شرکت ها و بیکار شدن کارگران می باشد که هر روز بر آمار آنها افزوده می گردد. علی رغم هر وعده ای که از سوی مسؤولان حکومتی مبنی بر ساماندهی وضع آشفته و نابسامان اقتصادی و اجتماعی داده می شود تصمیم و اراده ای برای بهبود شرایط زندگی کارگران و زحمتکشانشان از طرف حکومت دیده نمی شود.

دوستان کارگر!

آیا از آغاز روی کار آمدن جمهوری اسلامی، حتی یک بار دیده اید یا شنیده اید که چیزی به نفع طبقه کارگر تغییر پیدا کرده باشد؟ آیا یک بار دیده اید که سال جدید بیاید و فقر کمتر شود؟ آیا شنیده اید که بیکاری کاهش یابد و نیروهای

بیکار برای یافتن کار مناسب برای مخارج زندگی شان دچار مشکل نباشند؟ آیا شنیده اید که کارگران و یا کارکنان کارخانه ها و شرکت ها پس از ماه ها کار بتوانند بدون در دسر به حقوق ماهیانه شان برسند؟ آیا شنیده اید کارگر، معلم، دانشجو، پرستار و یا انسان های دیگری که با مشکلات زیادی دست به گریبان هستند، آزاد باشند خواست ها و مطالبات خود را بیان کنند و سرکوب نگردند؟

روند عمومی وقایع اقتصادی و سیاسی و اجتماعی در جامعه حکایت از این دارد که فقر، بیکاری و بی حقوقی مردم همواره سیر صعودی داشته است. بر هیچ کس پوشیده نیست که آزادی های سیاسی و دمکراتیک نیز همواره به خشن ترین شکلی سرکوب شده است. هیچ نشانه ای از بهبود اوضاع سیاسی، اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی کشور قابل تصور نیست. نه فقر و گرانی و بیکاری کاهش می یابد و نه نیروهای مزدبگیر جامعه امیدي به حفظ کار و شغل خویش دارند. در واقع هیچ کارگر و زحمت کشی از گزند بحران سیاسی و اقتصادی نظام سرمایه داری در امان نیست. فقر و بیکاری و بی حقوقی در شرایط حاکمیت سرمایه داران و زمین داران «شتری است که در خانه همه کارگران خوابیده است». کارگران شرکت نفت و شرکت گاز و پتروشیمی ها بهترین مصداق این روند نزولی شرایط نامناسب اقتصادی و سیاسی هستند. همه شاهدند که چگونه وزارت نفت جمهوری اسلامی با سیاست تعدیل نیرو و کسر مزایای شغلی کارگران تحت پوشش این وزارت خانه، دست آورد سال ها مبارزه کارگران را از آنها ربوده است. کارگران شرکت نفت در مناسبات میان کارگر و کارفرما از جایگاه ویژه ای برخوردارند. کارگران شرکت نفت به دلیل اهمیت و نقش تعیین کننده شان در اقتصاد کشور و همچنین به دلیل تجربه مبارزاتی شان از وزنه ای قابل اتکاء برای سایر کارگران در بخش های مختلف اقتصادی برخوردارند. با این ویژگی است که کارگران شرکت نفت، گاز، پتروشیمی، صنایع فولاد، خودروسازی ها و غیره در جنبش کارگری از رسالت و نقش تعیین کننده برخوردارند.

این بخش از کارگران به دلیل نقش پیشروی که در جنبش طبقه کارگر دارند بدون شک می توانند نقش رهبری کننده و یا حداقل تأثیر گذار بر سایر بخش های طبقه کارگر داشته باشند. این بخش از طبقه کارگر باید از اهمیت و جایگاه خود در جنبش کارگری واقف باشد و آگاهانه سایر بخش های طبقه کارگر را مورد حمایت قرار دهد. حمایت کارگران شرکت نفت از سایر بخش های طبقه کارگر، تجلی همبستگی طبقه کارگر در مبارزه طبقاتی است. علاوه بر این ضرورت تحزب و انسجام طبقه کارگر حکم می کند که این بخش پیشرو طبقه کارگر وظیفه سترگ اتحاد و ایجاد تشکل های طبقاتی و سازمان یابی حزبی را خود بیاموزد و به سایر بخش های طبقه کارگر نیز آن را آموزش دهد. طبقه کارگر در مبارزه به ضد نظام سرمایه داری و مبارزه برای مطالبات خود باید از تشکل های طبقاتی برای مبارزه اقتصادی و سیاسی برخوردار باشد و به عبارت دیگر به سندیکاها و حزب سیاسی خود نیاز دارد.

کارگران پروژه های پارس جنوبی

جمعی از کارگران پتروشیمی های منطقه ماهشهر و بندر امام

فعالان کارگری جنوب

فعالان کارگری شوش و اندیمشک

جمعی از کارگران محور تهران - کرج

اسفند|حوت| ۱۳۹۵

kargaran.parsjonobi@gmail.com